

Isaia 28 – 31 – Mustrarea pentru alianța cu Egiptul (partea întâi)

Capitolele 28-35 reprezintă mustrarea Domnului pentru alianța făcută de Ezechia cu Egiptul. Este interesant că profețiile nu includ doar condamnarea alianței și anunțarea pedepsei divine, dar anunță și izbăvirea miraculoasă a rămășiței. Profețiile s-au împlinit mai întâi în perioada istorică de atunci, perioadă descrisă în cap.36-39 din Isaia. Alianța cu Egiptul s-a dovedit a fi un eșec și nu i-a ajutat lui Ezechia. Oștile asiriene au cucerit întreaga țară și au înconjurat Ierusalimul. Rămășița din Ierusalim strigă către Domnul și Domnul nimicește printr-o minune peste 185.000 de asirieni în jurul Ierusalimului. Profețiile înglobează și o dimensiune mesianică, atât cu privire la prima venire cât și cu privire la a doua venire a lui Mesia. Alianța cu Egiptul făcută de fățarnicul și religiosul Ezechia și respingerea Cuvântului Domnului rostit prin Isaia prefigurează respingerea lui Mesia de către Israel, iar mântuirea evreilor din Ierusalim prefigurează mântuirea rămășiței evreilor de la sfârșitul istoriei. Deși capitolele acestea par să aibă aceeași temă, fiecare evidențiază ceva specific din mustrarea și pedeapsa Domnului, precum și din îndurarea și mântuirea Lui.

Cap.28 – Vai de cununa îngâmfată a bețivilor din Efraim!

În capitolul 28 nu se vorbește deschis despre alianța cu Egiptul, însă aceasta este prezentată prin intermediul unei metafore:

- Pentru că ziceți: Noi am făcut un legământ cu moartea, am făcut o învoială cu locuința morților: când va trece urgia apelor năvălitoare (adică împăratul Asiriei) nu ne va atinge, căci avem ca loc de scăpare neadevărul și ca adăpost minciuna! (28:15).

Vom vedea și în celelalte capitole că legământul cu Egiptul a fost făcut pe ascuns. Pe de o parte, probabil a fost o alianță secretă pe care să nu o cunoască Asiria, iar pe de altă parte a fost tănuțită de bătrânul profet Isaia care era împotriva acestei alianțe. De aceea, legământul are ca temelie minciuna și neadevărul. Ezechia și consiliul său avea în sfârșit liniște. După vreo 8 ani de discuții în contradictoriu cu Isaia, în sfârșit s-a luat o decizie pro Egipt! Acum nu mai erau nevoiți să urmeze drumul anevoios al credinței și încrederii în Dumnezeuul nevăzut, ci se puteau baza pe ceva vizibil, sigur – din perspectiva lor. Erau probabil bucuroși și plini de pace. Ideea că au făcut un legământ cu moartea reliefează siguranța lor și cât de mare era încrederea lor în această alianță. Erau plini de pace și siguranță, și erau bucuroși că nu mai erau în ringul dificil al credinței. După ce au încheiat alianța, zburciumul și frământările din inima lor s-au topit. Și au zis probabil: De ce nu am făcut acest legământ mai devreme? De ce ne-am chinuit atâta vreme sufletul refuzând această alianță?

Observăm ca pacea sufletească și siguranța nu reprezintă întotdeauna semnul unei alegeri bune. Am auzit mulți credincioși care, după ce au evadat dintr-un context care le stimula credința și încrederea în Domnul, și au acceptat o alianță firească, că se băteau cu pumnul în piept spunând că au pace și că se simt mult mai bine. Nu este nici o noutate: așa a

fost și la Ezechia. De reținut: legământul cu Egiptul și evadarea din procesul trăirii prin credință aduce pace și liniște în suflet, dar pacea și liniștea nu reprezintă dovada unei alegeri bune, ci o amăgire spirituală a celui ce a părăsit ringul dificil al trăirii prin credință.

Alături de pacea și siguranța lor pasajul subliniază și o stare de bucurie și de petrecere care degenera în beții. Liderii lui Israel sunt prezentați ca niște petrecăreți care adesea se îmbată. Alianța cu Egiptul a însemnat pentru ei o adevărată eliberare. Trăirea prin credința la care îi provoca Isaia era o imensă povară. Ei simțeau acum nevoia să sărbătorească. Dar fiind fără Domnul, bucuria lor degenera în beții rușinoase. Reținem însă alături de pacea înșelătoare, stare de bucurie înșelătoare din inima lor. Alături de acestea se adaugă o atitudine de mândrie și îngâmfare și de disprețuire a mesajului lui Isaia:

- Pe cine vrea el să învețe? Cui vrea el să dea învățături? Unor copii întărcați de curând luați de la țată? Căci dă învățatură peste învățatură, învățatură peste învățatură, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo,

Ei aveau atitudinea celor care știu și considerau mesajul lui Isaia un mesaj pueril, ca pentru copii mici: Cel? Noi suntem copii mici ca să vină Isaia să ne învețe ce este bine și ce nu? Mesajul lui Isaia părea obositor, plictisitor, sâcâietor. Ce tot ne spune Isaia să facem și să nu facem, ca pentru copii mici? Noi știm ce avem de făcut? Mesajul lui părea împovăraător și negativ receptat ca un șir neîntrerupt de interdicții: asta nu ai voie, asta nu ai voie, asta nu ai voie, ca la copii mici. Dar noi suntem oameni mari! Avem și permisiunea să facem anumite lucruri!

Prin acest capitol Isaia le radiografiază inima și scoate la lumină întunericul și amăgirea spirituală din ei. În același timp Domnul anunță pedeapsa pentru aceste atitudini păcătoase din sufletul lor. Pedeapsa include mai multe dimensiuni:

- Pustiirea adusă de împăratul Asiriei prezentată prin metafora apelor nimicitoare (aluzie probabil la potop ca imagine a judecății) în 28:2,18
- Domnul le va vorbi printr-un popor cu vorbirea străină – pentru că au disprețuit Cuvântul bun și clar al lui Isaia, Domnul avea să le vorbească din nou, dar prin cuvinte străine. În mod concret, când Asirienii i-au cucerit, auzirea vorbelor de neînțeles ale cuceritorilor era semnul și mesajul judecății lui Dumnezeu peste ei.
- Întunecarea minții în fața Cuvântului lui Dumnezeu – pentru că au considerat mesajul clar al lui Isaia pueril și ca pentru copii mici, chiar așa avea să devină Cuvântul pentru ei (vezi 28:13). Celui care batjocorește Cuvântul ca fiind ceva pueril și irelevant, va primi ca pedeapsă o mahramă peste inima lui. Chiar când va dori să înțeleagă și va avea nevoie, Cuvântul va rămâne pentru el irelevant și pueril.
- Legământul cu Egiptul nu va funcționa – va fi nimicim legământul lor cu moartea.
- Nimicirea întregii țări a fost hotărâtă.

Isaia însă le aduce și speranță și promisiunea mântuirii. De la începutul capitolului el anunță mântuirea și reabilitarea rămășiței de către Domnul Însuși (28:4b-6). Reabilitarea este de natură spirituală. Cununa poporului nu va mai fi propria înțelepciune, propriile planuri și

alianța cu Egiptul, ci Domnul Însuși. Domnul va fi mândria lor și încrederea lor și drept urmare liderii poporului vor primi un duh de dreptate și un duh de putere împotriva vrăjmașilor. Întunericul spiritual și starea de neputință va fi izgonită, și Domnul va aduce din nou lumina în inima liderilor poporului.

Observ că primele 6 versete prezintă cele trei teme ale capitolului care sunt apoi dezvoltate:

- 28:1-5 – Introducere
 - A) v1 mândria și beția liderilor poporului
 - B) v2-4a – anunțarea pedepsei prin metafora apelor
 - C) v.4b-6 – speranța mântuirii
- 28:6-29 – Dezvoltarea temelor din introducere
 - A) v7-13 – detalierea mândriei liderilor
 - B) v14-21 – detalierea pedepsei
 - C) v22-29 – detalierea speranței mântuirii

Mândria liderilor și rătăcirea lor se caracterizează după cum am comentat deja prin:

- Beție și o FALSĂ bucurie
- Disprețuirea Cuvântului și o FALSĂ cunoaștere și superioritate
- Încrederea în alianța cu Egiptul și o FALSĂ pace și siguranță

Speranța mântuirii este subliniată de la începutul capitolului, dar este detaliată în special în ultima parte a capitolului. În 28:16-17 Isaia vorbește despre piatra din capul unghiului:

- Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin nu se va grăbi să fugă. Voi face din neprihănire o lege și din dreptate o cumpănă; și grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului și apele vor îneca adăpostul minciunii.

În acest pasaj, **piatra** are atât o funcție a mântuirii dar și o funcție a judecății. Cel ce o va lua ca sprijin nu se va grăbi să fugă, dar cine va lua ca sprijin legământul cu moartea și va sfida oferta pietrei, va fi nimicit de apele judecății lui Dumnezeu. Cine este piatra? Cred ca este Cuvântul Domnului rostit prin Isaia în Sion. Cuvântul Domnului Îl reprezintă pe Domnul Însuși, și este încercat, este de preț și este o temelie puternică. Cuvântul Domnului este vrednic de încredere pentru că este încercat. Cuvântul lui Dumnezeu a fost testat, probat în nenumărate contexte și situații. De la crearea lumii prin Cuvântul lui Dumnezeu până la căderea lui Adam prin neascultarea Cuvântului, de la împlinirea promisiunilor Cuvântului până la consecințele sfidării Cuvântului de către Israel, peste tot s-a dovedit autenticitatea Cuvântului lui Dumnezeu.

Întreaga istorie a omenirii a probat adevărul și puterea Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea, El este vrednic de încredere. Cuvântul este și de preț. Într-o lume născută în păcat și robită de întuneric, Cuvântul este Adevărul și Lumina. Cuvântul lui Dumnezeu este singura șansă a omului din această lume. Prin acest Cuvânt cerul comunică și poate chema spre Domnul oamenii de pe pământ. Cuvântul Lui ne descoperă voia Lui și frumusețea Lui. Cuvântul Lui face posibilă mântuirea noastră. Este singura speranță a omenirii, și singurul mijloc de salvare. Este de mare preț, este cel mai prețios lucru dăruit de Domnul omenirii. Revelația lui Dumnezeu prin Cuvântul Lui este cel mai mare dar al Creatorului către omul căzut în păcat, și acest dar nu poate fi substituit de nimic și nici concurat de nimeni. De aceea el este de mare preț! Cuvântul Domnului este și o temelie puternică. Piatra din capul unghiului reprezenta în cultura vremii piatra cea mai importantă din temelia unei clădirii. Acolo era cheia rezistenței întregii clădiri. Cuvântul Domnului este o temelie puternică. Oferă protecție și siguranță absolută celui care îl ia ca sprijin. El nu oferă doar speranță și probabilități, ci certitudine. Nu este nimic mai puternic decât Cuvântul Lui. Domnul Se comunică pe Sine prin Cuvântul Lui. Cuvântul Lui Îl reprezintă și acolo este în joc însăși onoarea Creatorului. De aceea, Cuvântul Lui oferă certitudine și siguranță absolută. El oferă o mântuire desăvârșită celui ce se încrede în el.

Acest pasaj are valențe mesianice. Piatra este o imagine a lui Mesia. Am subliniat în primele capitole ale cărții că perioada lui Isaia este o perioadă paradigmatică pentru perioada venirii lui Mesia. Poporul nu era dedat fățiș la idolatrie, dar nu căuta mântuire prin credință, prin încrederea în Domnul, ci prin vedere, prin fapte și prin alianțe politice. Isaia este trimis cu soluția lui Dumnezeu: renunțarea la soluții omenești și încrederea neclintită în Cuvântul Domnului (piatra din Sion). Cuvântul rostit prin Isaia este respins, fapt care atrage împietrirea și pedeapsa Domnului asupra lui Israel. În cele din urmă, rămășița din Ierusalim strigă către Domnul, și Îngerul Domnului zdrobește vrăjmașii lui Israel. La fel se întâmplă la venirea lui Mesia. Generația contemporană cu Isus este la fel de religioasă ca cea din timpul lui Isaia. Dar tot la fel, are inima departe de Domnul și umblă prin vedere, și nu prin credință. Mântuirea de păcate nu este căutată prin credință, și prin încrederea în soluția harului lui Dumnezeu, ci prin vedere și prin încrederea în ritualuri, în faptele bune, în strădania omului de a deveni plăcut Domnului. De data aceasta Dumnezeu le trimite Cuvântul Însuși, Fiul lui Întrupat. Piatra este respinsă din nou, iar Israel cade în împietrire. Această împietrire va dura o vreme, până când rămășița lui Israel de la sfârșitul istoriei Îl va plânge pe Cel ce l-a străpuns altădată. Piatra menită să aducă mântuire a devenit o pricină de poticnire și de cădere pentru Israel.

Iată ce ne spune Pavel în Romani 9:30-33:

- Deci ce vom zice? Neamurile, care nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea, și anume, neprihănirea care se capătă prin credință; pe când Israel, care umbla după o Lege care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta. Pentru ce? Pentru că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte. Ei s-au lovit de Piatra de poticnire, după cum este scris: "Iată că pun în Sion o Piatră de poticnire și o Stâncă de cădere: și cine crede în El nu va fi dat de rușine."

Pavel este atât de precis. El combină în acest citat Isaia 8:14 și Isaia 28:16. Pavel mai face o observație extraordinară și anume: umblarea prin vedere în viața de zi cu zi face dificilă

acceptarea soluției harului prin Isus Hristos pentru iertarea păcatelor. Pavel nu crede în teoria cu două credințe: o credință pentru problemele de zi cu zi, și o credință pentru iertarea păcatelor și mântuire. Pentru Pavel este vorba de o singură credință, de încrederea în Cuvântul Domnului, încredere care se manifestă deopotrivă în viața de zi cu zi și în domeniul mântuirii sufletului. Isus găsește un popor de evrei care asemenea generației lui Ezechia își pune încrederea în lucrurile vizibile, pământești și nu în Dumnezeu nevăzut și promisiunile Acestuia. Centrul de greutate al credinței lor era orientat către ei înșiși, către vizibil, către om, și nu către Domnul. De aceea ei fugeau după slava oamenilor, după bogății și siguranță materială și erau dominați de teama de om și de teama de a pierde confortul pământesc, palpabil. La fel cum pentru Ezechia alianța vizibilă cu Egiptul a fost mai atractivă, la fel și pentru ei alianța cu lucrurile pământești vizibile era mai tentantă decât încrederea în Domnul. Pavel observă că această abordare prin vedere a vieții se translatează și în contextul mântuirii sufletului. În fața alegerii între mântuirea prin fapte și mântuirea prin har, ei au ales mântuirea prin fapte. Nu că ar fi fost în sine o variantă mai ușoară, ci pentru că centrul de greutate al încrederii lor era în lucrurile vizibile, pământești, și pentru că nu erau deprinși să se abandoneze în brațele soluției pământești și să aștepte o izbăvire miraculoasă din partea Lui. Împlinirea unor ritualuri, faptele lor bune, propria lor neprihănire, reprezenta ceva vizibil, ceva care ținea de ei, pe care îl puteau controla. O iertare oferită în dar pe baza a ceea ce Dumnezeu face și nu pe baza a ceea ce ei puteau face era bizară și stranie pentru ei. Iată de ce Pavel glisează de la umblarea prin vedere a generației lui Isaia, la căutarea mântuirii prin fapte și nu prin har a generației contemporane cu Isus.

Ultima parte a capitolului este menită să aducă speranță. Deja în 28:16 profetul a precizat că cine va lua ca sprijin Piatra Domnului nu se va grăbi să fugă. El le-a prezentat soluția. În ultima parte a capitolului Isaia accentuează faptul că soluția lui Dumnezeu este încă valabilă. Lumina începe să strălucească din v.21 care în alte traduceri nu este introdus de conjuncția CĂCI, deci nu ar fi neapărat un verset care să dezvolte judecata din v.20. Este mai degrabă un verset care introduce speranța și lumina:

- Domnul Se va scula ca la muntele Perațim și Se va mânia ca la valea Gabaonului ca să-și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-și îplinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit.

Cel mai probabil Isaia le amintește de cele două mari biruințe date de Dumnezeu lui David împotriva Filistenilor (vezi 1 Cronici 14). David a umblat în dependență de Domnul și s-a încrezut în Domnul. Domnul l-a călăuzit și i-a dat două mari biruințe. Valea Gabaonului ar putea aminti și de victoria lui Israel împotriva canaaniților pentru apărarea gabaoniților care Îl căutaseră pe Domnul. Atunci Domnul a oprit soarele de dragul gabaoniților și a adus o mare izbăvire. Este adevărat că victoria asupra asirienilor va fi înfăptuită tot prin intermediul unei mari minuni. Aceste victorii le aduce aminte liderilor lui Israel că Domnul este de partea poporului Său și este dispus să facă mari minuni pentru a-l proteja. Problema lor era că nu mai credeau sau sperau în minuni. Isaia le reamintește că Domnul lui Israel este un Domn al minunilor. De ce din biruințele trecute ale lui Israel sunt menționate tocmai cele două biruințe ale lui David. Cred că acest verset îl țintea în mod special pe Ezechia. Ezechia era urmașul lui David, iar David era modelul tuturor împăraților lui Iuda. El era reperul, idealul, marele împărat! Ezechia alesese din tinerețea lui să îl ia pe David ca model:

- (Ezechia) avea 25 de ani când ajuns împărat și a domnit 29 de ani la Ierusalim. Mamă-sa se chema Abi, fata lui Zaharia. El a făcut ce este plăcut înaintea Domnului, întocmai cum făcuse tatăl său David. (2 Împ.18:-3)

Profetul îi aduce aminte de modelul lui și de binecuvântările pe care Dumnezeu i le-a dat acestuia împotriva vrăjmașilor lui. În cele două mari victorii ale lui David strălucește totala dependență și încredere a acestuia în Domnul, adică exact ce lipsea acum urmașului său, împăratul Ezechia. Ezechia este expus la modelul strămoșului său David pentru a-și reconsidera poziția față de Domnul. Isaia menționează că planul lui Dumnezeu este ciudat și nemaiauzit. Isaia recunoaște că planurile Domnului nu sunt ușor de înțeles de om și că la prima vedere par pentru acesta stupide și bizare. Unde era ciudățenia în planurile lui Dumnezeu? Dumnezeu lăsa ca puterea Asirianului să crească și Îl lăsa pe acesta să se apropie de Iuda, și în același timp nu intervenea pentru a spori puterea împărăției lui Iuda și interzicea Acestuia orice alianță militară. Era cu adevărat un mod ciudat de a aduce izbăvirea. Domnul însă dorea să își înalțe Numele înaintea neamurilor zdrobind prin puterea Lui pe Asirian în țara lui Iuda. Ce s-ar fi întâmplat dacă Ezechia s-ar fi încrezut până la capăt în Domnul și nu ar fi făcut alianța cu Egiptul? Cred că Domnul ar fi fost credincios și ar fi protejat țara lui Iuda și ar fi adus izbăvirea fără ca țara să fi fost nimicită. Minunea ar fi avut loc lângă zidurile Ierusalimului, ar fi avut loc la granița țării. Domnul dorea ca Asirianul să fie zdrobit printr-o MINUNE VIZIBILĂ, tocmai pentru ca Numele Său să fie înălțat cu claritate înaintea lui Israel și înaintea tuturor Neamurilor din jur. Pentru acesta era nevoie de un context de genul David și Goliat, un context de criză maximă pentru poporul Lui în care puterea vrăjmașului să fie în mod evident mult mai mare. Și aceasta ca nimeni să nu poată spune că izbăvirea a venit de la vreun om, ci doar de la Domnul. Planul este minunat și nemaiauzit! Dar în prima fază pare o ciudățenie pentru poporul Lui care este adus încet dar sigur de Domnul către un context de maximă criză. Problema liderilor lui Israel era că ei nu știau tot planul și nici rațiunea și finalul acestuia, ci ei vedeau doar situația de criză spre care Domnul îi călăuzea. Este ca și cum ți-ai pune încrederea în Domnul iar El te-ar călăuzi să intri în cușca leului și apoi te-ar pune să închizi zăvorul. Cam acest lucru i-a cerut Domnul lui Ezechia. L-a călăuzit să nu se supună împăratului Asiriei dar nici să facă alte alianțe. Domnul i-a cerut lui Ezechia să se închidă singur într-un context de maximă criză. Ezechia nu a rezistat până la capăt. Când Domnul i-a cerut să încuie ușa cuștii și să arunce cheia departe, lui Ezechia i s-a părut prea ciudat planul Domnului. Și atunci a lăsat cheia în ușă adică a făcut alianța cu Egiptul, și și-a păstrat o soluție omenească de a ieși din criză. Dar Domnul a premeditat ca să nu existe nici o soluție vizibilă, omenească. El a dorit ca Ezechia să își pună încrederea doar într-o izbăvire miraculoasă din partea Domnului, și a dorit ca prin această soluție divină toți să vadă gloria Domnului și supremația sa peste toți zeii asirienilor și a popoarelor supuse acestuia. Pentru a rechema inima lui Ezechia la calea încrederii în Domnul, acesta îi vorbește despre planul ciudat al Domnului. Dar de unde poți ști că te poți încrede într-un astfel de plan ciudat și de unde poți spera că el poate avea un final fericit?

Și aici Isaia este genial și aduce ilustrația cu agricultorul. El îi prezintă lui Ezechia ce face agricultorul și modul în care lucrează acesta pământul. Scopul agriculturului este rodul pământului și nu distrugerea pământului! Scopul lui este obținerea rodului și nu distrugerea lui! Deși el folosește multe metode de genul: aratul, brăzdatul, bătutul, împinsul roții carului, toate

aceste metode nu sunt folosite neconținut și fără măsură, căci aceasta ar duce la distrugerea recoltei. El folosește metode care în exces ar fi distructive, dar folosite cu măsură sunt foarte utile. Scopul netezirii solului este pentru a se arunca sămânța. Deși solul este inițial tulburat din liniștea sa, el este de fapt pregătit pentru a îmbrățișa sămânța, iar sămânța nu este pregătită la întâmplare. Pentru fiecare tip de sămânță se alege și se pregătește un anumit tip de sol. Versetul 26 este cheia înțelegerii ilustrației:

- Dumnezeu lui l-a învățat să facă așa, El i-a dat aceste învățături.

Înainte de a comenta acest verset în contextul lui specific, aș deschide o paranteză și aș sublinia că Domnul este alături de om nu doar în împlinirea mandatului preoției ci și în împlinirea mandatului cultural, și anume acela de a stăpâni pământul. Domnul este interesat de împlinirea mandatului cultural chiar dacă acest pământ va pieri. Este creația sa și mandatul de a stăpâni pământul nu a fost anulat. El se subordonează mandatului preoției și trebuie înglobat în mandatul preoției dar nu este anulat! Iată că Domnul este alături de agricultor și îi deschide mintea pentru a înțelege tainele rodului și ale pământului. La fel, Dumnezeu este în spatele descoperirilor științifice care îl ajută pe om să își îplinească mandatul cultural. Este adevărat că orice descoperire poate fi pervertită și folosită împotriva creației. Dar Domnul deschide mintea omului și îi dă înțelepciunea să priceapă tainele creației pentru a stăpâni pământul asemenea unui vice-rege nobil și responsabil. Oare l-am văzut până acum pe Domnul în spatele oamenilor de știință însuflându-le idei și călăuzindu-le pașii? Oare trebuie să susținem în rugăciune realizarea acestor descoperiri la fel cum susținem în rugăciune ca Evanghelia să ajungă la marginile pământului?

Înțelepciunea pe care o are agricultorul este de la Domnul. Acesta este un argument ca să ne încredem în înțelepciunea Domnului și să NU ne îndoim de faptul că El are un plan bine pus la punct. La fel cum mișcările agriculturii nu sunt haotice, întâmplătoare și nici vătămătoare pentru rod, la fel și acțiunile divine sunt pentru binele omului și nu pentru distrugerea lui. Rodul dorit de Domnul este ascultarea omului, mântuirea sufletului, creșterea sa spirituală, fericirea copiilor Lui. Solul nu cunoaște planul agriculturii și de aceea acțiunile acestuia pot părea ciudate, pot fi dureroase, și pot fi de neînțeles. La fel este și cu planul Domnului. Iată de ce lucrarea sa este de multe ori ciudată pentru om. Dar la fel cum agricultorul are un plan, la fel și Cel care i-a insuflat înțelepciune are un plan. Frumusețea planului agriculturii se poate observa de-abia în momentul roadelor. Până atunci trebuie să așteptăm cu răbdare. Pot trece zile fără să se observe nici o schimbare. Dar deodată, din pământul adormit de tăcere, începe să răsară rodul, care pe zice ce trece devine din ce în ce mai frumos. La fel este și cu planul Domnului. Omul trebuie să aștepte cu răbdare perioada roadelor. La fel cum curățirea pământului este necesară, la fel și curățirea sufletului omului este necesară. Uneori pentru curățire este nevoie și de pedeapsă, dacă omul se abate de la calea Domnului. Dar chiar și pedeapsa este nu pentru nimicire, ci pentru curățire și pocăință. Ezechia se afla acum sub pedeapsă. Dar strânsoarea Domnului avea ca și scop mântuirea, la fel cum un agricultor curăță un pământ plin de pietre tot în nădejdea rodului.

Priviți la înțelepciunea agriculturii, înțelepciune primită de la Domnul. Dacă agricultorul își dorește atât de mult recolta și tot ce face este de dragul rodului, oare cum se ne îndoim de faptul că Domnul dorește binele nostru? Dacă agricultorul are un plan bine pus la punct, oare

cum se ne îndoim de existența planului minunat al Domnului pentru viața noastră? Dacă agricultorul tulbură și curăță pământul pentru binele acestuia, de ce să ne îndoim de binele adus de tulburările și durerile din viața noastră care vin de la Domnul? Dacă pământul așteaptă cu răbdare rodul, noi de ce nu am aștepta cu răbdare împlinirea promisiunilor Domnului? Dacă tulburarea pământului are un final minunat, de ce nu am crede că și povestea încercărilor din viața noastră are un final fericit?

Cap.29. Vai de Ariel și de cei care își ascund planurile dinaintea Domnului!

Aceste capitole sunt rostite sub forma unor vaiete. Vaietul din cap.28 a fost adresat cununii îngâmfate a bețivilor din Efraim. Cap.29 include două vaiete: unul rostit împotriva Ierusalimului, și al doilea împotriva celor care au planuri secrete față de Domnul. Capitolul 29 repetă de două ori ciclul judecată-mântuire:

- **29.1-8 Ciclul 1:** Judecata manifestată prin împresurarea Ierusalimului, și mântuirea prin risipirea vrăjmașilor din jurul Ierusalimului.
- **29:9-24 Ciclul 2:** Judecata manifestată prin duhul de orbire spirituală turnat de Domnul peste popor și mântuirea prin aducerea discernământului spiritual din nou în mijlocul poporului.

Profetul își structurează în mod ingenios profeția. Mesajul este cât se poate de clar: pedeapsa și mântuirea Domnului includ nu doar o dimensiune fizică ci și una spirituală. De fapt, dimensiunea fizică nu este decât un ecou al dimensiunii spirituale. Mânia lui Dumnezeu coboară mai întâi peste inima omului și apoi peste viața acestuia.

Observ faptul că profeția este mai specifică decât cea din cap.28. De fapt se poate observa de la cap.28 la cap.31 o tranziție de la vorbirea metaforică la cea explicită. Nu știu deocamdată de ce construiește Isaia profeția astfel, dar în mod cert nu este la întâmplare. În cap.28 se condamnă un legământ cu moartea, se anunță pedeapsa asupra cununii îngâmfate a bețivilor din Efraim, iar pedeapsa este prezentată sub forma unor ape nimicioare. Soluția lui Dumnezeu este piatra din Sion, iar mântuirea Lui este conform unui plan minunat și ciudat. În cap.29 este condamnată cetatea în care a pogorât David pentru planurile care sunt ascunse de Domnul și fățarnicia lor, pedeapsa înseamnă înconjurarea cetății cu mulțimi de neamuri, iar mântuirea risipirea acestor neamuri. Mântuirea ține de încrederea în descoperirea dumnezeiasca, de cuvintele unei cărți inspirate. Observăm că pe toate planurile: vinovat, vinovăție, pedeapsă, mântuire, soluția lui Dumnezeu, în cap.29 Isaia face un pas important pe drumul de la vorbirea metaforică la cea explicită. În următoarele două capitole, se vor mai face și alți pași. Vom reveni asupra acestei observații.

Precizăm că pedeapsa nu este doar de natură fizică, ci și de natură spirituală. Isaia, mai mult ca ceilalți profeti, insistă în mod explicit pe dimensiunea spirituală a pedepsei, care ar putea fi rezumată în expresia *împietrirea inimii*. Dincolo de consecințele externe, vizibile ale pedepsei, tragedia revărsării mâniei divine vizează lăuntrul omului. Acolo se produce dezastrul și adevărata catastrofă. Păcatul strică mintea, întunecă rațiunea, aruncă inima într-un labirint fără ieșire, pervertește gândirea, pune stăpânire pe simțurile și voința omului. Toate aceste consecințe afectează posibilitatea pocăinței. Singura cale de revenire în relația cu Domnul este pocăința. Dar

împietrirea inimii complică tocmai procesul pocăinței. Pocăința este pentru cine are nevoie de ea, pentru cine se încrede în oferta ei, pentru cel ce vede răul adus de păcat, și vede binele ce poate fi recăpătat prin revenirea la relația cu Domnul. Dar dacă cel căzut în păcat începe să nu mai distingă binele de rău, lumina de întuneric, dacă începe să își piardă luciditatea, și să nu mai înțeleagă nici necesitatea, nici semnificația pocăinței, nici oferta adusă de aceasta, atunci unde mai poate fi speranță? Observăm că în cap.29 un nou val al mâniei lui Dumnezeu peste liderii din Ierusalim. Dacă în cap.28 aceștia erau beți de vin, acum aceștia nu mai sunt beți de vin, ci pentru că Domnul le-a turnat un duh de adormire. Dacă în cap.28, Isaia a profetizat că al domnului Cuvânt va deveni pentru ei poruncă peste poruncă, învățătură peste învățătură, deja vedem acest lucru împlinindu-se în cap.29:

- De aceea toată descoperirea dumnezeiască a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărți pecetluite. (29:11).

În cap.29 este prima chemare la pocăință după ce a fost făcută alianța cu Egiptul. Profetia este rostită probabil tocmai la petrecerea dată de Ezechia cu ocazia semnării alianței cu Egiptul. Lideri erau beți de vin, dar nu de duhul de adormire turnat de Domnul. Respingerea Cuvântului din cap.28 atrage cu sine împietrirea semnalată în cap.29. Observăm că este un timp al harului după momentul în care s-a săvârșit alianța cu Egiptul. Acest timp al harului este în cap.28 când are loc *prima chemare la pocăință*. Atunci revenirea este mai ușoară pentru că efectul de împietrire al păcatului nu este atât de adânc. Dar acesta se adâncește tocmai când este respinsă *prima* chemare la pocăință. Atenție deci la prima chemare la pocăință. Prima chemarea la pocăință culminează cu trimisul Domnului. Duhul mustră mai întâi prin conștiință, apoi prin Cuvântul Său scris, și apoi prin trimișii săi. Dacă nu rezonzi la chemarea Duhului Său prin conștiință și Cuvânt. Domnul va trimite pe profeții Săi (frații tăi). În cap.28 a fost trimis Isaia. Ei au respins mesajul, și atunci Domnul a turnat peste ei un duh de adormire. Din cap.29, Domnul nu se oprește în a-i chema acasă al El, dar întoarcerea este mult mai complicată. O lecție FUNDAMENTALĂ despre pocăință din cap.28-29:

- CU TOȚII AVEM CĂDERI. CU TOȚII PĂCĂTUIM ÎN MULTE FELURI NE SPUNE IACOV, IAR CINE SPUNE DESPRE SINE CĂ NU ARE PĂCAT, SE ÎNȘEALĂ SINGUR ȘI ADEVĂRUL NU LOCUIEȘTE ÎN EL. CEI MAI MULȚI, CA EZECHIA CEDĂM DUPĂ O PERIOADĂ LUNGĂ DE PRESIUNE. DAR EXISTĂ HARUL POCĂINȚEI. **NU RATA ÎNSĂ PRIMA CHEMARE LA POCĂINȚĂ**, CA NU CUMVA APOI SĂ ȚI SE ÎNTUNECE MINTEA IAR OFERTA POCĂINȚEI SĂ SE ÎNDEPĂRTEZE DE INIMA TA! **RĂSPUNDE PROMPT LA MUSTRAREA DUHULUI**, IAR CÂND ACESTA ÎL VA TRIMITE LA TINE PE FRATELE TĂU, NU UITA CĂ EȘTI ÎN CAP.28, ȘI DACĂ EZIȚI VEI AJUNGE ÎN CAP.29. **OFERTA POCĂINȚEI DEVINE MAI NECLARĂ PENTRU MINTEA OMULUI ÎN MĂSURA ÎN CARE ACEASTA ESTE AMÂNATĂ.**

Sunt mai multe minciuni care pun stăpânire pe mintea celui care se complăce în păcat și care îl împiedică să primească darul pocăinței. În cazul lui Ezechia și a liderilor din Ierusalim a fost fățarnicia. Ei au încercat să minimalizeze gravitatea alianței cu Egiptul și să compenseze

neascultarea lor prin ritual și religiozitate. Ei au încercat și au reușit să se convingă pe sine, că de fapt ei nu au greșit, și că sunt cu Domnul și că Domnul este de partea lor. 29:13 punctează esența rătăcirii lor spirituale:

- Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine nu este decât o învățătură de datină omenească.

Ezechia și sfetnicii săi, liderii care au semnat alianța cu Egiptul, continuau să se prezinte la Templu să aducă jertfe, să laude pe Domnul și încrederea în acesta, și să se închine lui Yahwe. Ei încercau să se convingă că nu s-a întâmplat nimic, că totul este foarte bine în relația cu Domnul. Textul nu semnaleză, dar chiar este posibil ca în acea perioadă să se fi prezentat mai des ca de obicei la Templu și să fi adus mult mai multe jertfe. Există tendința fățarnicului de compensa neascultarea din sfera morală prin excesul ritualistic. Dar nici ritualurile, nici vorbele, nici jertfele, nici milosteniile sau fapte bunele pe care ei le-or fi făcut în acea perioadă nu puteau soluționa problema păcatului alianței cu Egiptul. Doar o pocăință sinceră față de acel păcat urmată de ruperea alianței putea îndepărta mânia Domnului de peste ei.

Ce mă sperie este că acest duh de adormire și rătăcire est turnat de însuși Domnul (vezi 29:10). Dacă Domnul Însuși este împotriva ta, cine va mai fi pentru tine? Dacă Domnul Însuși toarnă un duh de rătăcire peste tine, cum vei mai putea reveni pe cale? Domnul este drept și sfânt. El dă omului ce vrea acesta. Ezechia a respins lumina profetiilor Domnului, atunci Acesta și-a retras lumina discernământului din inima lui. Ei au disprețuit și batjocorit Cuvântul Domnului, atunci acesta a fugit de înțelegerea lor. Descoperirile lui Dumnezeu prin Isaia au ajuns ca o carte pecetluită. Isaia le vorbea despre păcat, pedeapsă, și despre o mântuire minunată pe care Domnul le-a pregătit-o. Ei nu mai pricepeau de ce Isaia vorbește despre păcat, judecată și mântuire:

- Cine a păcătuit? Noi ne închinăm zilnic în Templul Domnului.
- Pedeapsă? Dar de ce?
- Mântuire? Dar nu este nevoie!

Vorbirea lui Isaia li se părea ciudată, irelevantă, fără nici o legătură cu realitatea. Isaia părea de pe altă lume cu un mesaj total anapoda. Dar nu exista un interes din partea lor să depășească acest blocaj. Cel care nu știe că citească răspunde scurt: ***Nu știu să citesc!***, dar nu își pune problema că ar putea învăța să citească sau că ar putea ruga pe cineva care știe a citi să-i citească. El de fapt nu ar vrea să știe mesajul cărții pentru că bănuiește undeva în adâncul lui că mesajul îl va condamna și că va retrezi din nou conștiința adormită pentru moment. Faptul că nu știe să citească este scuza perfectă. Nici cel care răspunde: ***este pecetluită!*** nu este mai interesat. El nu se interesează de ce este pecetluită și nici de modalitatea prin care s-ar putea îndepărta pecetea. El se resemnează repede, ia faptul că este pecetluită este ca o ușurare. Cel care trăiește în întuneric nu dorește să intre în contact cu lumina, iar cel care trăiește în minciună se teme să fie expus adevărului despre sine. E mai bine că nu știm să citim și este mai bine că este pecetluită descoperirea dumnezeiască! Cu toate acestea ei veneau la Templu să aducă jertfe și să se închine Domnului. Doreau o relație neclară cu Domnul, învăluită de mister, ritual și tămâie, dar ocoleau

contextul de claritate în care Domnul le putea rosti adevăruri precise despre ei și viața lor! Religia, ca să fie atractivă pentru oameni, trebuie să fie deci plină de ritualuri, misterioasă, cu o vorbire generală, nespecifică, monotonă, care să poată fi ignorată ușor, cu adevăruri rostite într-un mod care să evite expunerea propriei persoane la ele. Iată religia perfectă pentru cel ce face alianță cu Egiptul! O religie a ceții în care sunt multe taine și în care nu înțelegem dar nici nu ne străduim să pricepem, în care ne complacem cu toții într-o atmosferă mistică dar care nu transmite mesaje clare și directe conștiinței. Religia fățarnicului este menită să creeze confort și mai ales să nu deranjeze. Este o religie a ceții. **Da, să fie ceață!** - iată deviza religiei omului dual.

Isaia punctează de două ori fățarnicia lor. Mai întâi în 29:13, și apoi în 29:15-16. În v.13 li se aduce aminte că Domnul privește la inimă și nu se lasă impresionat de un comportament exterior, iar v.15-16 merge pe aceeași linie în care se declară absurdul situației în care cineva încearcă să își ascundă planurile păcătoase de Domnul. Fățarnicul încearcă să își ascundă fărădelegea. El o ascunde de propria conștiință și de trimișii Domnului (cum probabil au ascuns ei inițial alianța cu Egiptul de Isaia). Și de multe ori reușește. Eroarea acestuia este însă următoare: un lucru ascuns față de frați și față de propria conștiință, nu poate rămâne ascuns și de Domnul. Domnul privește spre tainele inimii. El știe dacă cineva are inima departe de El. El cunoaște toate secretele și planurile tainice făcute în întuneric. A ascunde un lucru de Domnul este absurd, la fel cum olarul ar fi privit ca lutul, sau lucrarea ar zice lucrătorului: nu m-a făcut el!, sau vasul ar zice olarului: nu se pricepe!

Pedeapsa vizibilă și violentă este dreaptă și binemeritată, dar este și un har. Atunci când o minte se împietrește în fața cercetărilor Duhului prin trimișii Lui, o pedeapsă palpabilă, dureroasă, cumplită poate aduce speranța trezirii din somnul malefic al fățarniciei. Aceasta este anunțată în v.14:

- De aceea voi lovi iarăși pe **poporul acesta cu semne și minuni din cele mai minunate**, așa că înțelepciunea înțelepților lui va pieri, și priceperea oamenilor lui pricepuți se va face nevăzută.

Cel care nu se trezește când Domnul îl mustră prin trimișii Lui, se va trezi poate sub pedeapsa aspră și dureroasă a Domnului! Înțelepciunea și priceperea sfetnicilor lui Ezechia a fost să respingă încrederea în Domnul cel nevăzut și să aleagă să umble prin vedere și să caute soluții omenești pentru mântuirea lor. Omul cu puterea lor a fost în centru, iar Domnul repudiat din sistemul lor de referință. Finalul poveștii va face de rușine înțelepciunea lor. Soluția lor nu le va aduce izbăvirea, ci vor cădea sub loviturile fără milă ale vrăjmașului. Când vor fi batjocoriți de acesta, se vor rușina de înțelepciunea lor. Adevărata înțelepciune strălucește doar dacă stă în picioare și la finalul poveștii. Finalul va autentifica adevărata înțelepciune și va demasca falsa înțelepciune.

Este o observație interesantă legată de chemarea la pocăință pentru liderii Ierusalimului, observație care reiese mai bine din cap.30, dar pe care o menționez acum, și anume:

- **Întoarcerea la Domnul și pocăința presupunea încălcarea legământului cu Egiptul, trădarea acestuia și nerespectarea promisiunilor față de acesta.**

De multe ori tăvălugul și labirintului păcatului ne aduce în situații în care facem promisiuni și legăminte care nu sunt după voia lui Dumnezeu. Procesul pocăinței include și ruperea acestor legăminte. Acest lucru ne face să devenim mincinoși, infideli, trădători poate. Cel rău va încerca să diminueze sentimentul de vinovăție cauzat de semnarea alianței cu Egiptul, dar va încerca să amplifice sentimentul de vinovăție cauzat de ruperea acestei alianțe. Acest sentiment de vinovăție poate constitui un puternic obstacol în calea pocăinței. Pocăința presupune de multe ori ieșirea dintr-un cerc vicios și păcătos de relații, clarificarea unor relații, ruperea altora. Da, uneori presupune nerespectarea unor promisiuni și aducerea suferinței în viața celor dragi.

Iertarea lui Dumnezeu și sfințenia Sa sunt cele două mari resurse prin care putem învinge acest înșelător și periculos sentiment de amăgire. Iertarea lui Dumnezeu este deplină. Ea ne răscumpără în mod desăvârșit din toate păcatele noastre, precum și din toate consecințele, labirintele relaționale și complicațiile aduse de păcatul nostru. Dacă Domnul îți oferă iertarea pentru că nu ți-ai respectat legământul cu El, oare nu te va ierta și pentru nerespectarea legământului cu Egiptul? Iertarea lui desăvârșită înseamnă abolirea oricărei vinovății. Poate nici nu este nevoie de iertare din partea Lui pentru nerespectarea legământului cu Egiptul. Dar poate noi suntem prea confuzi să distingem acest lucru, și atunci știm că iertarea Lui acoperă și acest lucru. Mai mult, iertarea Lui ne învăța că vinovăția trebuie definită mai întâi față de Domnul și apoi față de oameni. Dacă iertarea Domnului este deplină și El îndepărtează sentimentul nostru de vinovăție față de El, atunci în mod logic nici sentimentul de vinovăție față de semenii nu mai este justificat. Dacă Domnul te reabilitează față de Sine, atunci în mod implicit ești reabilitat față de tine însuși și față de semenii. Dacă nu accepți acest lucru, atunci înseamnă că tu sau semenii sunteți mai presus de Domnul. Vinovăția autentică se definește în mod autentic față de Cel care este sursa moralității. Nu conștiința noastră sau semenii sunt sursa Legii morale, ci doar Creatorul. El este mai presus de conștiința noastră și de semenii. Dacă nu te ierți pe tine când Domnul te iartă sau dacă lași semenii să te mai facă să te simți vinovați, înseamnă să Îl necinstești pe Cel care este deasupra conștiinței tale și semenilor tăi. Dacă iertarea Domnului abolește orice vinovăție, atât autentică cât și falsă, sfințenia Acestuia ne ajută să înțelegem cât de înșelător este sentimentul de vinovăție legat de încălcarea alianței cu Egiptul. Dacă ar trebui să ne simțim vinovați de ceva, aceasta ar fi pentru încălcarea legământului cu Domnul! Acest lucru ar trebui să ne ardă și să ne tulbure și nu retragerea din alianță cu Egiptul! Este ca și cum un bărbat căsătorit care trăiește în adulter nu revine pe calea fidelității pentru că se simte vinovat față de amanta sa căreia i-a promis dragostea sa! Dar față de soția sa nu se simte vinovat? Oare vinovăția față de soția sa nu ar trebui să fie mai mare decât cea față de amantă, dacă tot am devenit deodată așa sensibili la vinovățiile interioare? Vinovăția mai mare ar trebuie să fie luată în calcul.

- ***Sentimentele de vinovăție față de ruperea alianței cu Egiptul sunt înșelătoare și pot constitui un obstacol important în calea pocăinței. Iertarea desăvârșită din partea Domnului și sfințenia Sa ne ajută să învingem aceste lanțuri false ale vinovăției.***

În cap.29 strălucește vestirea surprinzătoare a mântuirii. Aceasta este introdusă brusc și pe neașteptate atât în contextul descrierii pedepsei vizibile a Domnului cât și în contextul descrierii pedepsei spirituale. Ea este introdusă chiar fără sublinierea elementului indispensabil al pocăinței

care este de regulă introdus în profeții prin expresii de genul: *după ce vă veți întoarce la Domnul*, sau *dacă veți striga către Domnul*. Isaia aduce vestea mântuirii altfel. Să revenim la structura capitolului pentru a evidenția linia mântuirii:

- **Ciclul 1: Dimensiunea vizibilă**
 - 29:1-6 Dimensiunea vizibilă a pedepsei: împrejmuirea Ierusalimului
 - 29:7-8 Dimensiunea vizibilă a mântuirii: îndepărtarea oștilor din jurul Ierusalimului
- **Ciclul 2: Dimensiunea spirituală, nevăzută**
 - 29:9-16 Dimensiunea spirituală a pedepsei: orbirea inimii
 - 29:17-24 Dimensiunea spirituală, interioară a mântuirii: dezpietirea inimii.

Proporția de text alocată mântuirii este aproape egală cu cea alocată pedepsei. Oare de ce? Oare de ce era așa de important ca ei să audă nu doar mesajul pedepsei, ci și speranța mântuirii? Tot din pricina sentimentelor înșelătoare de vinovăție și deznădejde. Dacă lui Ezechia i-a venit greu să se încreadă în Domnul când trăia în ascultare de El și când oștile Asirienilor erau la câteva bune zeci de mii de țara lui, oare îi va fi ușor să se încreadă în Domnul în situația când s-a mândrit, pângărit cu alianța cu Egiptul și când oștile asiriene au pustiit deja toată țara și sunt la porțile Ierusalimului promițând viața dacă se predau și capitulează? Alegerea încrederii în Domnul era acum de o sută de ori mai dificilă decât înainte să facă alianța cu Egiptul. Iată de ce:

- Criza era mai mare: oștile asiriene au înconjurat Ierusalimul!
- Din pricina fățarniciei din inima lui se putea simți dezamăgit de Domnul care nu l-a ajutat deși el s-a închinat la Templu în fiecare zi.
- Acum nu mai era pe înălțimi spirituale, aproape de Domnul, ci doborât la pământ de vrăjmaș, departe de Fața Lui. Domnul nu mai era deloc așa de viu în mintea lui cum era mai înainte.
- Mai exista o soluție pământească: alianța cu Asiria, de data aceasta. Dacă nu ar fi existat posibilitatea aceasta, am putea spune că oricum Ezechia nu avea ce alege. Dar avea ce alege. Vom vedea în cap.36-39 că Asiria i-a propus predarea de bunăvoie în schimbul vieții.
- Și poate cel mai puternic obstacol: mai putea spera la ajutorul Domnului, acum când Îl trădase și făcuse alianța cu Egiptul? Acum când era sub mânia Sa aprinsă și gusta din plin pedeapsa Lui?
- Dacă tot era pângărit de păcat, și a ales calea alianțelor, măcar să meargă până la capăt pe acesta cale. Oricum era lepădat de Domnul, și își găsisse limita încrederii în El.

Ezechia avea așa de mare nevoie de promisiunea mântuirii în ciuda păcatelor sale și adâncimii gropii în care a căzut. De aceea aceste profeții sunt pline de nădejdea mântuirii. Ezechia trebuia să înțeleagă că Domnul este gata să îl primească oricând, și pentru că mântuirea este prin har, ea va rămâne la fel de frumoasă și glorioasă chiar dacă strigi către Domnul în ultimul ceas! Ezechia s-a mânjit, s-a pângărit în mod rușinos, dar Domnul nu l-a abandonat de tot. Inima Domnului a continuat să bată pentru Ezechia și să spere în recuperarea lui! Domnul e plin de îndurare și oricât de mânjiți am fi, ARE SENS să revenim pe calea neprihănirii. Atunci când cădem cel rău vrea să ne punem singuri eticheta de căzuți și să pierdem speranța că putem reveni. Este foarte interesant și malefic modul în care el speculează sentimentele noastre de vinovăție. Uneori încearcă să le diminueze ca să te facă un fățarnic. Alteori le inventează ca să te întristeze și să te tulbure. Alteori le amplifică pentru a te paraliza și descuraja. Și acesta era un posibil pericol pentru inima lui Ezechia. După ce a văzut că Egiptul nu l-a ajutat și că oștile asiriene i-au distrus țara, Ezechia și-a putut da seama că a greșit împotriva Domnului, Acum cel rău putea veni la urechea lui și să îi amplifice vinovăția: ești un nimic, un om pângărit, un ratat, ai umblat atâta timp cu Domnul și acum ai căzut și l-ai trădat pe Domnul, El te-a lepădat, te-a părăsit, acum Te disprețuiește și te urăște! Cum să te întorci la El? Oare nu ți-ar crăpa obrazul de rușine? Ce rost mai are să revii, oricum ai picat testul și ai făcut alianța cu Egiptul, oricum pe fruntea ta scrie: pângărit, trădător, infidel, și nimeni nu mai poate schimba ce tu ai ales să scrii pe fruntea ta! Asta este: ești un ratat care a ales calea alianțelor. Nimic nu va mai putea schimba situația. Dacă ai făcut deja alianța cu Egiptul și ai persistat în ea atâta timp, ce mai are dacă mai faci și alianța cu Asiria? Oricum tu ești un om al alianțelor și nu te caracterizează umblarea prin credință!

Ezechia avea nevoie de imaginea îndurării lui Dumnezeu și de promisiunea iertării Lui care îl putea face alb ca neaua într-o clipă, care îi putea reda statutul de neprihănit înaintea Domnului și care ți-ar putea dezlipi de pe frunte eticheta descurajantă și paralizantă de mânjit, pângărit, căzut, lepădat, ratat.

Nu este la întâmplare faptul că profetul își structurează mesajul pe cele două dimensiuni: vizibil și nevăzut. El nu vrea să spună că de fapt partea spirituală este cea care contează. Este adevărat că esența tragediei are loc în interiorul omului, așa cum am menționat mai sus, dar și dimensiunea exterioară, vizibilă a pedepsei și a mântuirii își are importanța ei. Profeția subliniază modul în care cele două dimensiuni interferează și se influențează reciproc. Pedepsa vizibilă este un ecou a pedepsei spirituale și îl ajută pe cel împietrit să se trezească din somn. Cu alte cuvinte, atunci când nu vedem întunericul din inima noastră, mai există o speranță de trezire atunci când vedem durerea din jurul nostru și simțim consecințele adânci ale păcatului. Dar și dimensiunea vizibilă a binecuvântării are un rol fundamental:

- Căci când vor vedea ei, când vor vedea copii lor în mijlocul lor lucrarea mâinilor Mele, Îmi vor sfinți Numele: vor sfinți pe Sfântul lui Iacov și se vor teme de Dumnezeul lui Israel. Cei rătăciți cu duhul vor căpăta pricepere și cei ce cârteau vor lua învățătură. (29:23-24).

Pedeapsa vizibilă determină începutul trezirii spirituale, iar mântuirea vizibilă determină amplificarea trezirii spirituale. Profetul ne propune un scenariu cu privire la realitatea spirituală din Ierusalim:

1. Poporul face alianța cu Egiptul.
2. Domnul cheamă poporul la pocăință.
3. Poporul refuză oferta pocăinței.
4. Poporul se împietrește având parte de dimensiunea spirituală a pedepsei.
5. Poporul împietrit nu mai rezonază la descoperirile dumnezeiești.
6. Dumnezeu intervine cu o pedeapsă vizibilă și dureroasă.
7. Poporul se trezește din somn și strigă către Domnul.
8. Domnul le răspunde și le dă din nou din lumina Sa și discernământ.
9. Domnul răspunde și intervine cu o mântuire vizibilă și glorioasă.
10. Poporul vede mântuirea Domnului și primește și mai multă lumină și discernământ în mintea altădată întunecată de împietrirea păcatului.

După cum vedem intervenția vizibilă a lui Dumnezeu atât în pedeapsă cât și în mântuire are un rol fundamental în creșterea spirituală a poporului Său. Atât în ce privește pocăința cât și în ce privește întărirea credinței, intervenția vizibilă a lui Dumnezeu este cât se poate de importantă. Ochii celui împietrit au nevoie să vadă pedeapsa Domnului, iar ochii celui deznădăjduit au nevoie să vadă mântuirea Domnului. Întărirea credinței se realizează mai ales atunci când, după o perioadă lungă de tăcere din partea lui Dumnezeu, de creștere a puterii vrăjmașului, de întuneric și disperare, de presiune și batjocură din partea celor care disprețuiesc calea încrederii în Domnul, de criză aparent fără izbăvire, de așteptare cu îndelungă răbdare a împlinirii promisiunii lui Dumnezeu, deodată, când nimeni nu se mai așteaptă, Domnul intervine cu toată puterea și gloria Sa și aduce o mântuire minunată. Și mântuirea este atât de minunată, încât toți o văd și rămân uimiți de frumusețea ei și de credințioșia Domnului.

Cap.30 - Vai de cei care iau hotărâri fără Domnul!

Capitolul 30 urmează construcția clasică a profețiilor:

- 30:1-11 – Condamnarea păcatului
- 30:12-17 – Anunțarea pedepsei
- 30:18-33 – Vestirea mântuirii pentru cei ce se întorc la Domnul

În acest capitol vorbirea profetului este cât se poate de clară. Alături de metafore el precizează în mod explicit:

- Păcatul = legământul făcut cu Egiptul (30:2)

- Păcătosul = poporul Ierusalimului (30:19)
- Vrăjmașul care va fi pedepsit = Asirianul (30:31)

Acum poate este timpul să ne întrebăm de ce Isaia în aceste capitole realizează o tranziție evidentă de la vorbirea metaforică la cea explicită. De ce începe întâi cu pilde și cu imagini metaforice și apoi apelează la o vorbire concretă și explicită? Sunt mai multe variante de răspuns. Unul ar putea fi legat de gingășia și delicatetea cercetării duhului care nu vrea să te strivească cu adevărul despre tine și care poate comunica în pilde tocmai pentru a te lăsa pe tine să te regăsești în acele imagini. Apoi, această posibilitate de a te regăsi singur în imaginile acelor pilde face mai ușoară smerirea în fața adevărului. Este mai ușor să vină de la tine și să zici: da, am greșit!, decât să recunoști când vine de la altcineva care zice: Ai greșit, recunoaște! Deși adevărul este același și anume că am greșit, nouă ne este mai ușor când luăm noi inițiativa reconcilierii decât când ni se cere de către altcineva să o facem. O a treia variantă de răspuns se leagă de vorbirea și călăuzirea specifică a Duhului. Faptul că Duhul îi vorbește lui Ezechia (prin Isaia) prin metafore ne arată că metafora, imaginea este un mijloc pe care Duhul îl poate folosi și când ne vorbește nouă. De multe ori avem ca Ezechia planuri secrete, ascunse în inima noastră, despre care frații noștri nu știu. Dacă ar ști, ne-ar putea confrunța. Dar ei nu știu. Care vor fi trimișii Duhului în această situație? Nu toții vom avea mereu un Isaia lângă noi căruia Domnul să îi descopere planurile secrete ale inimii noastre. Totuși Domnul ne va vorbi, și ne va vorbi prin **imagini și metafore** în care ne vom putea regăsi. Predicile din biserică, cuvintele fraților cu care ne întâlnim „întâmplător” pe stradă, problema pe care o împărtășește un frate la grupul de casă, un pasaj la care se deschide Biblia, un pasaj citit la grupul de studiu de către un frate, poate chiar vorbe ale prietenilor necredincioși, sau situații de la serviciu, sau imagini din filmele pe care le vizionăm, ele vor conține **metafore** care corespund atât de bine bătăliilor din inima noastră și prin care Duhul va încerca să ne călăuzească cu gingășie spre drumul cel bun. Este mare lucru să fii atent la **metaforele** din viața ta. Este mare lucru să știi că Duhul vorbește prin **metafore**. **Și metaforele** nu sunt folosite doar pentru musturarea noastră, dar și pentru călăuzirea, încurajarea și mângâierea noastră. Când facem o alegere bună, dar foarte greu de făcut și de ținut, Duhul va putea folosi limbajul metaforic pentru a ne transmite încurajările Sale calde. Cred că este tare săracă viața credinciosului care nu distinge **metaforele Duhului** din viața sa.

Ce elemente noi despre păcat, judecată și mântuire ne aduce cap.30? Păcatul este condamnat prin imagini noi. Dacă în cap.28 legământul cu Egiptul era incriminat ca plan ascuns dinaintea Domnului, acum acesta este prezentat ca un legământ care nu vine din Duhul Domnului și ca o hotărâre luată fără Domnul:

- Vai – zice Domnul – de copiii răzvrățiți, care iau hotărâri fără Mine, care fac legăminte care nu vin din Duhul Meu, și îngrămădesc astfel păcat peste păcat!

Acest vaiet ne arată care sunt așteptările Domnului de la copiii Lui: de a face doar legăminte care vin din Duhul Lui și de a lua hotărârile împreună cu Dumnezeu. Observăm că relația cu Domnul nu înseamnă doar respectarea unui set clar de porunci morale: nu fura, nu minți etc. Nu, Domnul dorește ca să fie Tatăl nostru și să umblăm zilnic cu El, iar El să domnească cu adevărat peste întreaga noastră viață. El dorește a fi consultat și întrebă în deciziile noastre de zi cu zi. Chiar dacă sunt zone neutre care nu implică direct o călcare a unei

porunci morale (la ce facultate să dau?, la ce biserică să merg?, ce serviciu să aleg?), Domnul vrea să fie întrebat. El dorește cu adevărat o relație cu noi, și vrea să fie onorat ca și Tată ceresc, ca Cel care știe întotdeauna ce este cel mai bine pentru noi. Dacă ai avea un prieten care ar ști întotdeauna ce este mai bine pentru tine, nu ai merge la el să îl întrebi în deciziile importante ale vieții tale? Dar dacă nu mergi să îl întrebi, ce va crede acesta? Ezechia nu a dorit să ia această decizie cu Domnul pentru a considerat că el știe mai bine, că se poate descurca și singur și pentru că știa că Domnul nu ar fi fost de acord. Iată principalele două motive pentru care noi luăm hotărâri fără Domnul:

- Suntem mândri și credem că știm singuri ce e mai bine pentru noi.
- Intuim că Domnul s-ar putea să nu fie de acord cu planurile noastre la care ținem așa de mult.

În viață deciziile trebuie luate împreună cu Domnul. Și aceasta cu atât mai mult cu cât este vorba de decizii importante. Și unele din deciziile cele mai importante pe care le luăm sunt cele care iau forma unui legământ, cele care ne leagă pe termen lung de ceva sau de cineva. Căsătoria și locul de muncă sunt două domenii care implică legăminte, contracte, și care ne pot afecta viața mai mult decât ne putem imagina. Pavel ne avertizează și el în 2 Cor. 6 să nu ne înjugăm la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Deși el vorbește la modul general, situațiile care se potrivesc cel mai bine cu limbajul său și contextul din Corint sunt căsătoria și spațiul muncii, al afacerilor. A fi credincios nu înseamnă să respecti cele 10 porunci și în rest să trăiești viața cum vrei și să iei deciziile care ți se par cele mai bune. A fi credincios înseamnă a umbla cu Domnul în fiecare zi și în toate deciziile vieții tale, a fi conștient că ești într-un război spiritual, că sunt legăminte care vin de la Duhul Domnului și legăminte care nu vin de la Duhul Lui, a te frământa mereu pentru a găsi voia Lui și sfatul Lui, a-L onora pe Dumnezeu ca Tată și Prieten și a lua hotărârile doar împreună cu El.

O nouă resursă adusă de acest capitol este sublinierea cu claritate că legământul făcut cu Egiptul nu le va ajuta la nimic. Iată că acest compromis prin care s-au lepădat de sfântul lui Israel nici măcar nu le va folosi la ceva. În prima fază le-au adus o falsă pace și bucurie și au făcut să înceteze presiunile aduse de calea trăirii prin credință. Cu toate acestea, în mod concret, alianța cu Egiptul nu le va ajuta la nimic. Egiptul nu le va veni în ajutor și nici nu va reuși să se opună oștirilor asiriene. Dumnezeu nu se lasă batjocorit. El nu va îngădui ca pe termen lung alianțele care nu sunt după voia Lui să aducă fericirea și izbăvirea căutată de omul care a obosit să trăiască prin credință. Pe termen scurt alianța cu Egiptul aduce anumite beneficii, anumite iluzii, dar pe termen lung aduce o dezamăgire amară și o cumplită rușine. Este mult mai ușor să renunți la alianța cu Egiptul când conștientizezi că de fapt renunți la o himeră. De fapt cel care renunță la alianța cu Egiptul nu renunță la ceva cu adevărat. El nu renunță la o izbăvire autentică oferită de altcineva. Egiptul, după cum ne spune profetul, nici nu-l va ajuta, nici nu îi va fi de folos. Când Dumnezeu ne cere să renunțăm la anumite alianțe care sunt atrăgătoare pentru noi, El ne cere acest lucru nu pentru a ne îndepărta de bine, fericire și izbăvire, ci pentru a ne îndepărta de capcane, de iluzii, de promisiuni amăgitoare, de necaz și nefericire. Dumnezeu este plin de bunătate. Dumnezeu nu este sadic și nu ne cere să renunțăm la alianțe care ne-ar aduce fericirea și izbăvirea. Alianțele la care El ne cere să renunțăm ne vor aduce necaz și rușine. Este mult mai

ușor să spui Nu! Alianțelor care nu vin de la Domnul când le percepi ca și capcane, ca și drumuri false spre izbăvire. Este mult mai dificil să spui NU! Acestor alianțe când crezi că într-adevăr ele ar aduce izbăvirea. Doctrina despre izbăvire și natura ei este cea care ne poate da puterea să refuzăm alianțele cu Egiptul. Dacă mintea noastră crede că Domnul este singurul Izbăvitor, vom ști că orice izbăvire, orice bine, orice fericire vine doar de la Domnul. De fapt, în afara Lui, nu poate exista nici un strop de izbăvire autentică. Dacă credem acest lucru, vom ști că nici o alianță care nu vine din Duhul Lui NU POATE aduce ceea ce promite. A renunța la Egipt înseamnă de fapt a renunța la iluzii. Și aici se dă bătălia credinței: să crezi că izbăvirile pot veni doar din partea Lui. Noi Îl declarăm pe Hristos ca Singurul Mântuitor, și de regulă reducem acest prerogative doar în domeniul iertării păcatelor. Acceptăm că iertarea păcatelor poate veni doar de la Hristos, dar celelalte izbăviri din viața noastră le căutăm și în afara lui Hristos. Suntem induși în eroare de binecuvântările din viața celor necredincioși, și la fel ca și Asaf de altădată începem să credem că poate exista fericire și izbăvire și în afara lui Hristos:

- Da, bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei cu inima curată. Totuși era să mi se îndoiaie piciorul și erau să-mi alunece pașii! Căci mă uitam cu jind la cei nesocotiți când vedeam fericirea celor răi! (Ps.73:1-2)

Judecata lui Asaf a avut cel puțin trei erori:

1. Nu a onorat harul general al lui Dumnezeu care dă ploaie și peste cel bun și peste cel rău. Domnul dă bucurii și binecuvântări și celor ce nu cred în El. Aceste binecuvântări nu vin din afara Lui, ci de la El. Ele au rolul de a arăta îndurarea și bunătatea Sa și de a cuceri prin dragoste inima celor ce Îl disprețuiesc. Este adevărat, că acest har general al lui Dumnezeu poate fi descurajant pentru cel neprihănit, dar mai sunt două elemente care trebuie luate în calcul (punctele 2 și 3).
2. Asaf a privit inițial doar la începutul poveștii, nu și la finalul ei. A avut o perspectivă dar pe termen scurt. Perspectiva pe termen lung clarifică situația. Viața de acum nu este singura realitate, ea este doar un prim și mărunț pas dintr-o veșnicie existențială care ne stă înaintea.
3. Asaf a exagerat fericirea celor răi. Căci într-adevăr, cine se poate bucura fără El? (vezi Ecleziastul ultima parte a cap.2). Fericirea și pacea celui necredincios este fragilă și limitată. Ea este lipsită de esență, esență care poate veni doar prin relația personală cu Domnul. Inima celor necredincioși, în ciuda binecuvântărilor exterioare, este plină de îngrijorări, goliciune și deșertăciune (vezi meditațiile ecleziastului).

Adevăratele izbăviri vin doar din mâna lui Dumnezeu, și aceasta fie că este vorba de obținerea unui serviciu bun, de întemeierea unei familii, de finalizarea studiilor, de ieșirea dintr-o criză financiară, de soluționarea unui conflict, de vindecarea unei relații, de o curățire spirituală.

- ***Hristos este singurul Izbăvitor peste toate domeniile din viața noastră, și nu doar în domeniul iertării păcatelor.***

De fapt, faptul că El este singurul Izbăvitor în ce privește iertarea păcatelor, acest lucru Îl dovedește ca și singur Izbăvitor în celelalte domenii ale vieții. Harul Lui Dumnezeu poate opera doar în baza unei jertfe, doar în baza iertării păcatelor. Pentru că iertarea este doar prin Hristos, orice binecuvântare și izbăvire este doar prin Hristos. Doar El poate face orice lucru frumos la vremea lui. În paradigma luptei spirituale din viața lui Ezechia, mântuirea nu însemna iertarea păcatelor, ci izbăvirea fizică de sub amenințarea Asiriei. Era o situație concretă care aștepta o izbăvire concretă. Este o greșeală specifică credinciosului nou-testamentar de a reduce mântuirea doar la iertarea păcatelor. De regulă cele mai mari lupte și temeri ale credinciosului nu au în vedere iertarea păcatelor, ci situații concrete din viața sa pământească: un examen, sănătatea, un copil, o casă, un serviciu, o mașină, o rată. Supraspiritualizarea mântuirii ne va face să căutăm iertarea păcatelor prin har și credință, și toate celelalte izbăviri pământești prin vedere și prin fapte. Am comentat deja din Romani 9 că pentru Pavel există o singură credință și un singur Mântuitor. Nu doar izbăvirea de păcat este prin har, prin credință, ci toate izbăvirile din viața credinciosului. Dacă supraspiritualizăm procesul mântuirii vom deveni credincioși schizofrenici. Vom afirma iertarea de păcate prin har și pe Hristos ca singur Izbăvitor, și vom afirma că mântuirea sufletului este ceea ce contează cu adevărat, dar cu toții vom avea sufletul prădat și ros de temeri legate de izbăvirile pământești pe care le dorim în mod legitim foarte mult. Uităm de faptul că Dumnezeu a creionat credința mântuitoare în viața lui Avraam nu în contextul iertării păcatelor sale, ci în contextul frământărilor pământești legate de așteptarea nașterii unui copil. Avraam se resemnase și a dorit să renunțe la aceasta frământare și așteptare. Domnul a fost Cel care l-a constrâns pe Avraam să intre din nou în procesul frământării. El a redeschis rana și El a retrețit dorința ascunsă din sufletul lui Avraam. Frământările și așteptările legate de izbăviri pământești din viața noastră nu trebuie să ne sperie sau să ne facă să ne simțim mai puțini spirituali. Este adevărat că ele nu trebuie să pună stăpânire pe noi și să ne conducă spre compromis, dar faptul că ele există este ceva absolut normal. Și când spun că este normal am în vedere că acestea sunt provocate de Însuși Creatorul nostru. El a pus în inima și trupul nostru nenumărate nevoi. Dacă nu ar exista aceste nevoi, aceste dorințe adânci, provocarea și creșterea credinței noastre ar fi foarte dificilă, poate imposibilă. De aceea, Domnul Însuși redeschide dorințe și răni, pentru a ne provoca să Îl alegem pe El singurul izbăvitor în **toate** domeniile vieții noastre.

Credința celor din Vechiul Testament este atât de practică, și atât de ancorată în viața de zi cu zi, de izbăvirile pământești ale vieții. În Noul Testament, aceasta credință este adesea așezată în contextul iertării păcatelor, dar nu pentru a rămâne aici, ci pentru a se întoarce spre viața de zi cu zi cu mai multă forță și claritate. Noi în schimb, pentru că avem teologia afectată de supraspiritualizări nebiblice, rămânem cu credința în exact locul de unde trebuie să pornim cu ea la drum. Doctrina îndreptățirii prin credință este menită să clarifice trăirea prin credință în toate contextele pământești ale vieții. La fel cum iertarea vine doar prin har, prin credință, la fel orice izbăvire din viața noastră vine doar prin har, prin credință. Noi am interpretat doctrina îndreptățirii prin credință ca pe supraspiritualizare a acesteia și ca pe o dezbrăcare a acesteia de orice implicare în lucruri pământești și efemere - pentru care de fapt nici nu merită să te frământezi, spunem noi cei spirituali. Și cu toate acestea, zilnic acestea ne macină sufletul. Și noi, în loc să direcționăm credința îndreptățitoare spre aceste bătălii pământești, noi umblăm după alianțe cu Egiptul.

- ***Doctrina mântuirii prin credință este menită să împuternicească credința în contextele pământești ale vieții și să generalizeze trăirea prin credință în toate domeniile vieții noastre de pe acest pământ.***

De ce acest lucru?

- Doctrina mântuirii prin credință clarifică din punct de vedere teologic de ce Hristos este singurul Izbăvitor, și nici un tip de izbăvire nu poate fi obținut din altă parte. Hristos este Singurul care ne iartă, iar fără iertare nu poate exista nici un fel de izbăvire autentică.
- Doctrina mântuirii prin credință creionează cel mai clar contextul neputinței noastre și totala dependență de soluția lui Dumnezeu. Dar vorbim de neputință doar în contextul iertării păcatelor? Nu, ci vorbim de aceeași neputință în orice domeniu al vieții noastre. Iluzia autoîndumnezeirii este răstignită la cruce în contextul iertării păcatelor pentru a fi apoi răstignită în toate contextele vieții noastre. Neputința noastră rămâne la fel de mare fie că este vorba de iertarea păcatelor, de obținerea unui serviciu, de trecerea unui examen, de construirea unei case. Noi, în adâncul nostru, afirmăm de fapt: ***da, în ce privește iertarea păcatelor, este clar: doar prin Hristos, doar prin credința în soluția lui Dumnezeu. Dar când e vorba de treburi pământești aici intervenim și noi cu partea noastră!*** Dar crucificarea eului luciferic din fața crucii în contextul iertării păcatelor trebuie reînnoit în toate contextele din viața noastră când căutăm o izbăvire. Aceeași dependență de Domnul și încredere deplină în soluția Lui și nu în planurile noastre pământești trebuie activată și când cauți un loc de muncă și când repari o chiuvetă. O boală evidentă a creștinilor evanghelici este tocmai această schizofrenie spirituală. Suntem dependenți de harul lui Dumnezeu doar în fața crucii când avem nevoie de iertare. După ce suntem iertați, ne întoarcem la umblarea prin vedere în contextele „simple și banale” ale vieții. Creștinul nu are două credințe și nici două vieți. Are o singură viață și o singură credință.

Cap.30 ne semnalează o agravare a stării spirituale a poporului. Dacă în cap.28 erau beți de vin, iar în cap.29 erau beți din pricina duhului de adormire turnat de Însuși Dumnezeu, acum poporul ajunge să ceară profeților să procească lucruri măgulitoare. Deci, dacă în cap.28, din pricina beției fizice au disprețuit profeția lui Isaia, iar în cap.29 din pricina adormirii spirituale nu înțelegeau profețiile, acum ei au ajuns să ceară un anumit tip de profeție prorocilor. Deci de la stadiul de neînțelegere, au ajuns la stadiul de a căuta profeții după poftele lor. Profețiile erau acum răstălmăcite după dorințele lor. Este una să nu fii interesat și să te complaci în faptul că nu înțelegi, și este alta să spui: da, am înțeles: profeția aceasta este pentru binele și fericirea noastră! Cuvântul lui Dumnezeu este mai întâi respins, apoi pecetluit și în cele din urmă răstălmăcit și înlocuit cu învățături mincinoase. Agravarea rătăcirii lui este evidențiată și de rolul pe care îl joacă în acest capitol Cuvântul Domnului. Dacă în cap.28 Cuvântul Domnului era prezentat ca și soluție, ca și piatră încercată din Sion, acum Cuvântul Domnului este prezentat ca și martor al acuzării:

- Du-te acum, zice Domnul, de scrie aceste lucruri înaintea lor pe o tăbliță și sapă-le într-o carte ca să rămână până în ziua de apoi, ca mărturie pe vecie și în veci de veci. Scrie că: Poporul acesta este un popor răzvrătit, niște copii mincinoși, niște copii care nu vor să asculte legea Domnului, care zic văzătorilor: Să nu vedeți! și prorocilor: Să nu prorociți adevăruri, ci spuneți-ne lucruri măgulitoare și prorociți-ne lucruri închipuite. Abăteți-vă din drum, dați-vă în lături de pe cărare, lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel!

Cuvântul venit să aducă lumina, aduce împietrirea. Cuvântul venit să aducă mântuirea, aduce judecată. Cuvântul venit să pledeze pentru salvarea lor, va pleda pentru acuzarea lor. Ce este însă impresionant în acest capitol este ultima parte dedicată în întregime îndurării lui Dumnezeu și speranței mântuirii. Cu toate că ei au respins Cuvântul domnului, că inima lor s-a împietrit, că Însușii Domnul a turnat un duh de rătăcire peste ei, că ei au ajuns să ceară învățături după poftele lor, pasajul ne arată că mai există speranță pentru recuperarea lor! Este absolut fantastic acest lucru! Cât de mare este harul lui Dumnezeu, dacă în ciuda tonelor de întuneric spiritual acre s-a adunat peste inimile lor, mai există speranța vindecării! Observ că în cap.30 secțiunea dedicată îndurării este mai mare decât cea dedicată judecății. De fapt în tranziția de la cap.28 la cap.35 se reliefează o progresie în ce privește cantitatea de text dedicată speranței mântuirii. Cu cât poporul se adâncește mai mult în împietrire, cu atât profetul le vorbește mai mult despre îndurarea lui Dumnezeu! Am comentat deja rațiunea acestui lucru. Ezechia nu era un împărat care de zeci de ani persista în neascultare. El era un împărat care după o lungă perioadă de ascultare a căzut. Atunci când sub pedeapsa vizibilă a Domnului avea să înceapă să se trezească din somn, un obstacol în calea pocăinței avea să fie constituit de autoculpabilizare și dezamăgirea de sine: cum să mai revin la Domnul acum când sunt căzut? Cum să strig către El, după ce L-am trădat? Ce speranță mai pot avea pentru mântuire, când merit pedeapsa? Inima lui Ezechia trebuia scăldată în îndurarea fără margini a lui Dumnezeu pentru că avea curajul să facă pasul pocăinței și reînțarcerii. Mântuirea este descrisă ca o ploaie abundentă de binecuvântări peste Sion și un potop al judecății peste Asirian. Mântuirea este minunată, glorioasă, desăvârșită, și nu una second-hand și aici strălucește harul fără margini a lui Dumnezeu. După ce Ezechia l-a trădat pe Domnul, și se va trezi în ultimul ceas, la ce mântuire se poate aștepta el de la Domnul? Ce pretenție poți avea de la Domnul, când strigi la El în ultimul ceas? La ce binecuvântare să te aștepti de la El în această situație? Spre surprinderea noastră mântuirea descrisă de Isaia în a doua parte a cap.30 este dincolo de orice imaginație. Dacă vom compara această mântuire cu cea descrisă de David în Ps.18, vom descoperi că este asemenea mântuirii pe care Dumnezeu o pregătește pentru cel neprihănit, pentru cel care ca David nu a cedat ispitelor alianțelor, ci a persistat în ascultarea de Domnul. Și aici harul ne dă peste cap socotelile și calculele! Cel care strigă către Domnul chiar și în ultimul ceas este socotit neprihănit, este declarat drept, este reabilitat în mod desăvârșit, este alb ca neaua, este ca și cum niciodată nu ar fi făcut ceva greșit!

- ***Înțelegerea reabilitării totale și iertării depline a celui ce a căzut dar s-a întors la Domnul este o resursă spirituală în procesul vindecării spirituale și în lupta cu fantomele infidelității din trecut.***

Când cel neprihănit, după ce cade în păcat, alege să revină pe calea Domnului, va fi asediat de imagini din trecutul său infidel. Aceste imagini din trecutul său infidel aduse de cel rău în mintea lui au rolul de:

- ***A-l paraliza prin vinovăție:*** ești vinovat! Ești un ratat oricum! Ce vrei să mai demonstrezi acum?
- ***A-l descuraja:*** oricum ai căzut! Cum ai căzut, vei cădea din nou, și din nou!
- ***A-i fura bucuria iertării:*** oricum ești mânjit, ești pângărit, și nu mai poți schimba nimic!
- ***A-i fixa eticheta de infidel:*** tu ești de fapt un infidel, de ce te dai acum drept neprihănit, sau faci pe neprihănitul? Fii ceea ce ești: un infidel!
- ***A reactiva ispita:*** iată ce dulce era și bine era în Egipt? De ce nu te-ai întoarce? Oricum Domnul te-a lepădat... Dacă de la Domnul nu mai poți spera la ceva, măcar să rămâi cu mângâierile Egiptului...

Toate aceste fantome ale trecutului pot fi învinse prin credința în reabilitarea desăvârșită adusă de Domnul celui ce se căiește. Poți lăsa trecutul în urmă când înțelegi că acum ești declarat drept de Însuși Dumnezeu care promite: Și nu Îmi voi mai aduce aminte fărădelegile lor! El nu te primește înapoi ca rob, ci ca fiu! Mântuirea pregătită de El este ca pentru cel care a trăit în neprihănire și fără de păcat! Ne aducem aminte de pilda Mântuitorului cu muncitorii din vie: cei ce au muncit din primul ceas și cei care au muncit din ultimul ceas au primit aceeași răsplată. Și aici ajungem la o temă foarte interesantă: oare acest har nu poate fi descurajant pentru cei care strigă la Domnul în primul ceas și care trăiesc în mod sincer în ascultare și nu cedează la presiunea alianțelor? Poate voi scrie odată un mic eseu despre harul care descurajează în care să dezvolt următoarele întrebări:

- Dacă ploaia cade și peste cel bun și peste cel rău, și dacă pentru a rămâne bun e nevoie de mari sacrificii, oare harul Domnului nu este descurajant pentru cel neprihănit?
- Dacă binecuvântările pământești (prosperitate, sănătate, casă, familie etc.) nu depind de neprihănirea celui care le primește, ci de voia suverană a lui Dumnezeu, și dacă de multe ori cel neprihănit are parte de necaz și lipsă, iar cel nelegiuit (exact în același domeniu specific al vieții) are parte de liniște și binecuvântare, oare nu este descurajant harul lui Dumnezeu pentru cel neprihănit?
- Dacă cel care persistă ani de zile în păcat și se întoarce la Domnul, este iertat în mod desăvârșit și primește aceeași mântuire glorioasă, oare nu este harul lui Dumnezeu descurajant?

În alte contexte am încercat să propunem răspunsuri pentru întrebările de mai sus, și am demonstrat că harul lui Dumnezeu nu este deloc descurajant pentru cel neprihănit. Revenind la Ezechia, el a avut parte de mântuirea glorioasă a lui Dumnezeu, dar a plătit un mare preț pentru neascultarea sa: întreaga țară a fost nimicită și devastată de asirieni. Deși iertarea a fost desăvârșită, au rămas în picioare multe din consecințele neascultării sale.

Ca și alt element de noutate din cap.30, pentru prima dată este precizată în mod explicit condiția ce trebuie îndeplinită pentru a beneficia de mântuire:

- El se va îndura de tine, **când vei striga**; cum va auzi, te va asculta! (30:19).

La fel cum acuzarea explicită a păcatului este introdusă treptat, la fel este introdusă și condiția pocăinței. Această condiție este subliniată cel mai clar în cap.31, când vom oferi și o explicație pentru această abordare a profetului. Este clar că mai întâi Isaia vrea să îl încredințeze pe Ezechia că îndurarea Domnului nu a ajuns la capăt:

- Totuși Domnul așteaptă Să se milostivească de voi și Se ca scula să vă dea îndurare, căci Domnul este un Dumnezeu **drept**: ferice de toți cei care nădăjduiesc în El! (30:18)

Dumnezeu vrea să ierte și vrea să mântuiască! Iată adevărul de care nevoie mintea celui care a făcut alianță cu Egiptul. Domnul nu l-a abandonat de tot. Domnul așteaptă să fie chemat. Domnul de-abia așteaptă să Își poată revărsa îndurarea peste el. Fericirea este pentru **toți** cei care nădăjduiesc în El, inclusiv pentru cei care ieri erau departe de Domnul și s-au abătut cândva mult de la El! Cuvântul care pare să nu se potrivească cu acest verset este **drept**. Ne-am aștepta ca profetul să spună : pentru că Dumnezeu este bun, iertător, îndurător. De ce argumentul adus de profet care să ofere consistență promisiunii mântuirii celui păcătos este tocmai dreptatea lui Dumnezeu? Observăm în primul rând că nu este nici o contradicție între har și dreptate. Am învățat din primele capitole ale cărții ca mântuirea este prin dreptate și judecată, și am comentat cum aceste imagini prefigurează crucea lui Hristos. dar este posibil ca acest verset să introducă și o altă nuanță. Dreptatea sau neprihănirea lui Dumnezeu din acest verset s-ar putea reflecta în credințioșia Lui de a-Și împlini promisiunile. Dacă El a promis izbăvire oricui strigă la El, El va fi drept (față de Sine) și își va împlini promisiunile. Iar una din promisiunile lui este: ferice de toți cei care nădăjduiesc în El!

Traducerea din limba engleză (NIV) aduce nuanțe noi:

- Cu toate acestea Domnul **tânjește** să Se îndure de voi: El Se ridică pentru a vă arăta compasiune, pentru că Domnul este un Dumnezeu al dreptății. Binecuvântați sunt toți cei care Îl **așteaptă** pe El!

Verbul **tânjește** subliniază și mai bine cât de mare este dorința lui Dumnezeu ca să ierte și să ofere îndurare. Când Ezechia se frământa: oare mai este vreo șansă pentru mine dacă mă întorc la Domnul: Oare voi mai găsi un strop de îndurare după ce L-am trădat așa de mult: Oare mai vrea să Își tragă pedeapsa înapoi?, Isaia îi răspunde: Domnul tânjește, de-abia așteaptă să se îndure de tine! Verbul **așteaptă** ilustrează mai bine în ce a constatat testul credinței lui Ezechia: el a trebuit să facă un singur lucru: să aștepte cu răbdare ajutorul Domnului și în acest timp să nu facă nici o alianță!

31:1-32:5 Vai de cei ce se pogoară în Egipt după ajutor!

Acesta pare a fi ultimul vaiet din această secțiune (28-35) rostit împotriva liderilor din Ierusalim. Vorbirea este explicită: este numit Egiptul, Ierusalimul și Asirianul. Vinovăția legată de legământul cu Egiptul este acum pusă în lumină prin lentila neîncrederii în Domnul. Legământul cu Egiptul a fost condamnat până acum ca:

- Un plan ascuns de Domnul,
- O hotărâre luată fără Domnul,
- Un legământ care nu vine din Duhul Lui.

În cap.31 el este prezentat ca un:

- Act de neîncredere față de Domnul.

Prin acest legământ Ezechia a lepădat încrederea în Domnul și a înlocuit-o cu încrederea în om. Omul este chemat să se încreadă în Domnul și să își facă partea lui. Sunt mai multe situații în care omul poate greși în această chemare:

- Să facă mai mult decât partea lui, fără a face însă compromisuri evidente.
- Să facă mai mult decât partea lui făcând și compromisuri evidente.
- Să facă mai puțin decât partea lui.
- Să își facă partea lui, dar să se încreadă în ea și nu în Domnul.

Domnul ne cheamă să ne facem partea noastră dar să nu ne încredem în ea, ci în Domnul. Ezechia nu s-a încrezut în Domnul, și a făcut mai mult decât partea lui comițând și compromisul cu Egiptul. Neîncrederea în Domnul este considerată ca un păcat foarte grav înaintea Lui! De fapt acesta este păcatul fundamental al omului și originea celorlalte călcări de lege pe care le face acesta. Neîncrederea în Domnul nu este o greșală care poate fi trecută la diverse. Este o problemă fundamentală care vizează însăși mântuirea noastră. Cum spuneam mai devreme, nu există două feluri de credințe. există o singură credință, cea mântuitoare. Orice neîncredere în Domnul din viața noastră scoate la iveală o slăbiciune, o vulnerabilitate a credinței mântuitoare. Și din această pricină ea trebuie tratată cu toată seriozitatea! În dreptatea Sa Domnul nu va lăsa ca încrederea în om să aducă izbăvirea. Mai devreme sau mai târziu, aceasta va falimenta iar omul care a făcut compromisul va simți în propria viață cât de adevărate sunt cuvintele lui Ieremia: Blestemat este oricine se încrede în OM!

Dumnezeu care judecă este descris ca un leu care se năpustește asupra prăzii. Este interesant că în cap.29 Ierusalimul era prezentat ca Ariel – leul lui Dumnezeu. Expresia Leul lui Dumnezeu sugerează putere. Nu doar că este vorba de un leu, dar este vorba de leul lui Dumnezeu. Această expresie ar sugera că Ierusalimul este invincibil. Și așa și este, dar cu o singură condiție: ca Domnul să fie de partea leului său. Să fii leul *lui Dumnezeu* nu implică o siguranță absolută și inatacabilă. Pentru că Dumnezeu este sfânt și drept, fărădelegea leului Îl va întoarce pe adevăratul Leu împotriva propriei cetăți. A fi al Domnului, a fi aproape de Domnul

implică și o imensă responsabilitate și un imens pericol. Cu cât ești mai aproape de el, cu atât mai repede și mai adânc te va arde sfințenia Sa în cazul în care alegi fărâdelegea.

Trecerea de la judecată la mântuire se face și în acest capitol pe nesimțite. De data aceasta condiția mântuirii este subliniată și mai clar, prin intermediul unui imperativ:

- Întoarceți-vă la Acela de la care v-ați abătut mult, copii ai lui Israel. (31:6)

Isaia nu introduce din cap.28 această chemare directă. Oare de ce? Poate este aceeași abordare progresivă care încurajează pe cel căzut să își dea seama singur de ce are de făcut. După cum spuneam: de multe ori este mai ușor să iei tu singur inițiativa decât să o faci când cineva ti-o cere! Dar în același timp poate Isaia propune această abordare pentru a străluci harul și îndurarea lui Dumnezeu. Deși mântuirea lui Dumnezeu este condiționată de pocăința poporului, ea nu este cumpărată, obișnuită prin pocăința poporului. Ea este un dar nemeritat din partea unui Dumnezeu a cărei dragoste pentru poporul Său este necondiționată. Da, această dragoste nu este condiționată în sine nici de pocăința poporului. Pocăința poporului îl aduce pe Israel în părtășie cu această dragoste dar nu mărește această dragoste.

Mântuirea este pregătită de Domnul în primul rând pentru că Acesta este îndurare și pentru că El VREA să mântuiască. În al doilea rând, de-abia când mântuirea este accesată prin pocăință, devine operantă în urma întoarcerii către Domnul. În cap.29 Isaia le spusese:

- El Se va îndura de tine când vei striga; cum va auzi, te va asculta!

Dacă urechile poporului s-au împietrit și nu mai auzeau vocea Domnului, totuși nu la fel s-a întâmplat cu auzul lui Yahwe. În ciuda faptului că poporul a ales cu încăpățănare să nu Îl vadă și să nu Îl audă, cu toate acestea ochiul Domnului a rămas aplecat asupra poporului Său și urechea atât de atentă la glasul lui Israel pregătită să deosebească și cea mai firavă chemare a Domnului.

O altă explicație este legată că Isaia nu prezintă mântuirea viitoare ca pe o posibilitate, ci ca pe o certitudine. El prevestește mântuirea, și de fapt prevestește și pocăința poporului. El nu spune: dacă vă veți întoarce, iată ce frumoasă va fi izbăvirea!. Ci el mai degrabă spune: iată Domnul vă va mântui, căci vă veți întoarce în cele din urmă la El! În cartea Isaia atât împietrirea inimii poporului cât și pocăința acestuia este prevestită, profetită cu exactitate. Nu este vorba de predestinare, ci de preștiința lui Dumnezeu. Tocmai de aceea apar versete de genul celor din 31:6, și anume ca să ni se demonstreze că Dumnezeu nu s-a jucat cu niște roboței ci a prevăzut alegerile unor oameni responsabili. Acest lucru nu este deloc întâmplător. Am comentat deja cum paradigma istorică din cartea Isaia prefigurează respingerea lui Mesia de către Israel, dar și recunoașterea acestuia într-un final de către același popor. La fel cum Isaia a vestit mai dinainte destinul spiritual al generației sale, la fel a vestit și destinul spiritual al lui Israel între prima și a doua venire a lui Mesia.

31:7 prevestește lepădarea idolilor. Ezechia a curățit țara de idoli și din câte știm el nu s-a datat la idolatrie în tot timpul vieții lui. Deci este acest pasaj fie s-ar putea referi la o parte din popor care în urma alianței cu Egiptul ar fi acceptat și închinarea la zeii egiptenilor, fie la o formă de idolatrie ascunsă, la inima lor care părăsise calea încrederii în Domnul și se lăsase înfricoșată de zeii asirienilor și atrasă de zeii egiptenilor.

Cap.31 se încheie cu anunțarea pedepsei asirienilor. Pasajul subliniază pentru prima dată cu claritate că asirienii nu vor cădea prin război și prin sabia israeliților:

- Și Asirianul va cădea ucis de o sabie, dar nu a unui om: îl va nimici o sabie dar nu este a unui om. (31:8)

În Isaia 37:36 înțelegem semnificația acestui verset:

- Îngerul Domnului a ieșit și a ucis în tabăra asirienilor 185.000 de oameni. Și când s-au sculat dimineața, iată că toți aceștia erau niște trupuri moarte.

Dumnezeu nu intervenea întotdeauna prin minuni vizibile pentru a le da biruința asupra vrăjmașilor. De cele mai multe ori ei erau chemați să pună mâna pe sabie și să lupte. Uneori minunile acompaniau războiul dus cu sabia în mână de către israeliți. Foarte rar, aproape ca o excepție, Domnul le dădea biruința fără ca ei să lupte absolut deloc. Astfel de victorii s-au obținut de două ori:

- La Marea Roșie când marea a înghițit oștirile egiptenilor.
- Biruința dată de Dumnezeu lui Iosafat împotriva moabiților și amoniților când aceștia s-au nimerit între ei.(2 Cronici 20)

La Marea Roșie ei au fugit, iar în cazul victoriei lui Iosafat, cântăreții au laudat pe Domnul cu voce tare. Totuși dintre cele trei situații, în cazul izbăvirii lui Ezechia strălucește cel mai mult intervenția DIRECTĂ a lui Dumnezeu. Poporul doar stă și așteaptă în cetate: nici nu fuge, nici nu cântă. Iar mânia lui Dumnezeu se revarsă direct prin sabia îngerului Domnului, nu prin revărsări de ape și nici prin haos în oastea vrăjmașă. Domnul a dorit să strălucească faptul că izbăvirea a venit de sus, a venit de la Domnul și nu de la Ezechia sau de la un om. De ce acest lucru? Pe de o parte creionează a doua venire a lui Hristos, pe de altă parte era o resursă și o mărturie extraordinară pentru cei din timpul lui Ezechia. Acesta era planul ciudat al Domnului. Din această pricină a întârziat judecata asupra asirienilor și a așteptat până când criza a fost maximă. Și cum am comentat deja, dacă Ezechia nu ar fi părăsit calea încrederii în Domnul, El ar fi adus această minunată izbăvire fără ca țara să mai fi fost nimerită de oștile vrăjmașe. De multe ori crizele din viața noastră sunt îngăduite pentru ca slava lui Dumnezeu să poată străluci cu putere pentru ochii inimii noastre și ca frumoasă mărturie pentru toți cei din jurul nostru. Pentru că inima noastră e bolnavă, ea vede cu claritate slava lui Dumnezeu tocmai în aceste contexte în care izbăvirea vine într-o maximă criză printr-o minune vizibilă.

Minunându-mă înaintea izbăviri pregătite de Domnul pentru Ezechia îmi vine în minte următoarea afirmație:

- Dacă Dumnezeu a fost atât de credincios în a oferi în dar o mântuire așa de glorioasă celui care s-a abătut de la Domnul și s-a întors la El în ultimul ceas, oare nu va fi El credincios în a aduce izbăvirea promisă celui care se încrede până la capăt în El și nu face nici o alianță cu Egiptul? Dacă cel care s-a abătut mult de la Domnul a beneficiat de îndurarea Domnului, oare nu este o nebunie ca cel ce rămâne credincios Domnului să se îndoiască de credințioșia Lui? Dacă Domnul a fost atât de prompt și minunat în a duce izbăvirea celui care striga din mijlocul

păcatelor, oare nu va mântui El pe cel neprihănit care strigă către El în ceasul încercării?

Acest gând este o mare încurajare pentru cei care nu au făcut alianța cu Egiptul. Pentru ei problema nu este cea a revenirii, ci cea a rămânerii pe cale. Dușmanul se apropie, criza crește, tăcerea cerului persistă, oștile vrăjmașului bat la uși, teama din inimă se amplifică, batjocura potrivnicului este și mai mare. Și atunci apare marea ispită și întrebare: oare va aduce Domnul izbăvirea? Oare va împlini ce a promis? Oare mâine va ploua când zece ani a fost doar secetă? Oare mâine cerul va vorbi când în spate sunt 10 ani de tăcere? Oare Domnul va face din nou o minune ca cele din vechime despre care ne-au povestit părinții noștri? Izbăvirea adusă lui Ezechia, celui care a făcut alianța cu Egiptul dar s-a întors în ultimul ceas, ne răspunde cu maximă certitudine: Da!, Da!, Da! Domnul va face o minune și toți vor vedea slava Domnului, batjocoritorul de altădată va roși, iar oamenii vor vorbi între ei și vor spune: Iată, aceasta este binecuvântarea pe care o primesc cei care așteaptă în tăcere ajutorul Domnului, iată cât de frumoasă este mântuirea pregătită pentru cei care se încred în El până la sfârșit!